

NIJMEEGS

Maandag 9 maart 1987, 185e jaargang no. 57

Losse nummers f 1,15

DAGBLAD

Jango Edwards is doller dan ooit

door Leo Vromans

NIJMEGEN- Waar Jango Edwards ook verschijnt, hij kan rekenen op een trouwe schare aanhangers. Ruim een week geleden is hij een tournee door ons land begonnen, die een vervolg krijgt in de rest van Europa, Australië, Nieuw-Zeeland, Hongkong, Canada en de Verenigde Staten. Gisteravond was hij met The Big Nose Band in een volle Nijmeegse schouwburg en wie op de eerste rijen zat heeft het geweten. Immers, Jango betreft zijn publiek heel nadrukkelijk in wat hij doet. Er wordt heel wat omhelsd en anders-

zins gedold, ja, Edwards is doller dan ooit bezig in zijn nieuwe programma Classic 2, dat materiaal uit vroegere shows bevat maar ook heel wat nieuwe vondsten oplevert.

Al vrij snel verliet een paar de zaal. Het is eigenlijk jammer, dat niet te achterhalen is, waarom. Wellicht gekwetst? Dat zou kunnen, hoewel men van te voren weet, dat Edwards niet zachtzinnig omgaat met zaken, die gewoonlijk wat omzichtiger op het toneel behandeld worden. Het is zonneklaar, dat deze superclown appelleert aan oerinstincten, door hem zelf omschreven als het blootleggen van de waarheid. Dat betekent concreet, dat hij erg druk in de weer is met zijn genitaliën. In sommige gevallen blijft het

bij mimische scènes maar hij gaat toch ook een paar maal bijna uit de broek (gekleed in tanga) en aan het slot wordt er in het geheel niets meer verhuuld. De manier waarop is voor hen, die tegen een stootje kunnen onvergetelijk geestig. Zeker met een dergelijk bonkig lijf dat overigens zo soepel is als van een panter.

De vraag of Edwards grof is lijkt in het totale verband van de show bezien nauwelijks relevant. Hij komt gewoon heel eerlijk en onverbloemd uit voor wat hij te vertellen heeft. Zonder omwegen kegelt hij op zijn manier taboes die hier en daar nog overeind staan omver. Hij heeft zijn eigen stijl ontwikkeld en wie daar niet tegen kan moet maar

weer terug naar zijn postzegelverzameling.

Navertellen wat er precies gebeurt is absoluut onmogelijk omdat dan de indruk gewekt zou worden, dat Edwards alleen maar banaal is. Zijn persoonlijkheid en manier van doen zijn zo specifiek op het bizarre gericht, dat je Edwards moet zien en niet over hem moet horen vertellen. Dat is op zich al heel bijzonder omdat het in de meeste gevallen best mogelijk is, de merkwaardigste verschijnselen in het theater min of meer te omschrijven. Bij Jango kan dat niet.

Inmiddels heeft The Big Nose Band, een superbe vijfmansformatie, een belangrijk aandeel in de show. Bewonderenswaardig is hun samenwerking in vele scènes waarin

Edwards mimisch aan de gang is. De toch al hoogst lachwekkende gebaren en bewegingen die hij maakt worden perfect getimed muzikaal ondersteund en dat versterkt het effect nog eens extra. Als het op echt spelen aankomt blijkt het te gaan om een pur sang rockgroep en op zulke momenten is Edwards weer de ouwe rocker, die hij ooit was.

Als Edwards met Classic 2 ook in de Amerikaanse mid-west optreedt, het meest puriteinse deel van de wereld, dan kan ik me voorstellen, dat hij bepaalde acts inwisselt voor andere. Dat is geen probleem want het arsenaal waaruit hij put is erg groot. In ons land hoeft dat niet. Dankzij mensen als Jango zijn we inmiddels zover. Maar dat vertrekende paar blijft me dwarszitten.